

άνεμος είχε συντρίψει τὸ ἥμισυ τοῦ τερατώδους τούτου δένδρου.

— Τὸ 1826 ἔφερον ἐκ τῆς Κεϋλάνης εἰς Ἀγγλίαν φύλλον τι φοίνικος, τὸ μέγεθος τοῦ ὁποίου ἦτον ἀρκετὰ παράδοξον. Καθότι τὸ μὲν μῆκος αὐτοῦ εἶναι ἑνδεκα ποδ. ἐκ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους, τὸ δὲ μεγαλύτερον πλάτος αὐτοῦ δέκα ἕξ ποδ. καὶ ἡ περιφέρεια τριάκοντα ὀκτὼ ἕως τεσσαράκοντα. Δύναται δὲ νὰ ἐπισκιάσῃ τὸ φύλλον τοῦτο ἕως ἕξ ἀνθρώπους καθημένους περί τινα τράπεζαν.

— Ἡ λεγομένη Ῥαφφλεσία αὐξάνει εἰς τὰ δάση τῆς Σουμάτρας, ὅπου καὶ ἀνεκαλύφθη παρὰ τοῦ Θ. Ῥάφφλες, τὸ 1818, ἕξ οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβεν. Εἶναι δὲ ἐκ τῶν καλουμένων παρασίτων φυτῶν. Τὸ ἄνθος πρὶν ἀνοίξῃ ἔχει σχεδὸν ἑνὸς ποδ. διάμετρον, τὸ δὲ χρῶμα αὐτοῦ εἶναι βαθὺ ἐρυθροῦν. Ὅταν δὲ ἀνοίξῃ, εἶναι τῶν τε κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ θαῦμα τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, καθότι τὸ πλάτος αὐτοῦ εἶναι ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο ἕως τριῶν ποδ. Ἐχει δὲ καὶ βάρος ἕως δώδεκα ἢ δέκα πέντε λιτρῶν. Τὸ ἐσώτερον τοῦ κάλυκος εἶναι βαθύς ἰσοειδὺς χρώματος, ἀλλ' εἰς τὸ ἀνοιγμα ἔχει πολλὰς κηλίδας λευκάς· τὰ δὲ πέταλα ἔχουσι τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυθροῦ πλίνθου. Ὀλίγον τι μετὰ τὴν ἀνοιξίν του, διαχέει ὀσμὴν ὁμοίαν ζωϊκῆς ὕλης.

Αἱ ΠΛΕΟΥΣΑΙ ΝΗΣΟΙ.

Τὸ ὄνομα τοῦτο δίδεται εἰς ἀληθεῖς νήσους αἵτινες διὰ τὴν μικρὰν εἰδικὴν των βαρύτητα πλέουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Αἱ νῆσοι δ' αὗται ἄλλοτε μὲν ἐθεωροῦντο ὡς θαυμάσια τῆς φύσεως, τὴν σήμερον ὅμως τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, ὅταν παρατηρήσωμεν ὅτι κυρίως σύγκεινται ἀπὸ βάλους γῆς συνηνωμένους πολλάκις μόνον διὰ καλαμίων καὶ ῥιζῶν κατὰ μεγάλην ἔκτασιν. Λίμνη τις πλησίον τοῦ Σαιντομέρου ἔχει πολ.

λά τοιαῦτα νησίδια. Ἡ Ἰρλανδία καὶ Σκωτία, καὶ μάλιστα τὸ Λοκ-Λομόνδ ἐμπεριέχουσι τινὰ ἐξ αὐτῶν. Ἄλλ' αἱ μεγαλύτεραι ἐκ τῶν νήσων τούτων εἶναι ἡ τῆς λίμνης τοῦ Γερδῶ (εἰς Προυσίαν) καὶ ἡ τῆς λίμνης τοῦ Κόλκ.

Αἱ πλείους τινε νῆσοι πολλάκις δύνανται νὰ σταθῶσι. Καί, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὴν Δῆλον, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία ἀπέδιδε τὴν ιδιότητα ταύτην, γνωρίζομεν ὅτι αἱ νῆσοι τῶν λιμνῶν τῆς Βολσένας, τοῦ Βρασσανέλλου καὶ ἄλλων, αἵτινες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλινίου καὶ Σενέκα (50 Ἰ.π. Χριστ.) ἦσαν πλείους, τὴν σήμερον ἐστάθησαν. Ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπόγειοι λίμναι καλύπτονται διὰ τῆς συγκολλήσεως τοιούτων νήσων, αἵτινες ἄλλοτε ἔπλεον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν.

— Ἐντὸς τοῦ Μισσισίπου ἢ Μισσοῦρου (ποταμοῦ τῆς Ἀμερικῆς) δένδρα τινὰ πίπτοντα ἢ μόνα ἢ ἐκ τῶν τριχυμιῶν, ἐνόνονται διὰ τῶν κλάδων αὐτῶν, καὶ συγκολλώμενα διὰ τοῦ ἐν τῷ ὕδατι βορβόρου, σχηματίζουσι τοιαύτας νήσους. Ῥόδα, ἴα καὶ ἄλλα τοιαῦτα φυτὰ καὶ χόρτα βλαστάνουσι τότε ἐπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν οὕτω δὲ γιγνομένων νήσων, ἄλλαι μὲν βυθίζονται ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ἄλλαι δ' εὐρίσκουσαι τι ἐπιστήριγμα ἴστανται, εἰς τὰς ὁποίας ἀκολούθως προσκολλώμεναι καὶ ἄλλαι, πραγματικῶς μορφόνουσι νέας νήσους καὶ νέα ἀκρωτήρια.

Η ΥΠΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ἢ Ὅτε ὁ Βανίνης ὠμολόγει, ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του, ὅτι ἐπίστευε τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, ἔλαβεν ἐν ἄχυρον κείμενον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοὺς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐκεῖνο μόνον τὸ ἄχυρον ἔρχει νὰ τὸν καταπέιση περὶ τούτου. Ταῦτοχρόνως δ' ἀπέδειξε διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων πόσον ἦτον ἀδύνατον ἡ φύσις μόνη νὰ κάμη καὶ τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα.